

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vajnara a soudkyň JUDr. Naděždy Javůrkové a Mgr. Nadi Pínové ve věci žalobců: **a) Mgr. Linda K.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, **b) MUDr. Libuše P.**, bytem xxx, xxx a **c) Ing. Jiří N.**, bytem xxx, xxx, všichni zast. JUDr. Františkem Novotným, advokátem se sídlem Purkyňova 2, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **UPC Česká republika, s.r.o.**, IČ: 00562262, se sídlem Závašova 5, 140 00 Praha 4, o vyklizení nemovitosti, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 10. května 2012 č.j. 29 C 288/2007-87,

t a k t o :

I. Usnesení soudu I. stupně ze dne 10.5.2012 **s e m ě n í** tak, že se České republice právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

II. Rozsudek soudu I. stupně **s e** ve výroku o věci samé ad I.) **p o t v r z u j e** v tomto znění :

Žalovaný je povinen vyklidit z 1. podzemního podlaží nemovitosti zapsané v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu, Katastrální pracoviště Praha, obec Praha, kat. úz. xxx, na LV č. xxx jako budova k bydlení č.p. xxx v xxx na parcele č. xxx, technologii jsoucí součástí primární sítě televizního kabelového rozvodu, sestávající z kovové krabice optického převaděče o rozměrech 36x23x21 cm, 3 ks kovových krabic uzavíratelných zámky o rozměrech každé z nich 46x61x23 cm a obsahující zesilovače k zesílení signálu pro okolní domy, kovové krabice o rozměrech 42x28x12 cm, kovového válce o průměru 22 cm a šířky 52 cm, a ze svazku kabelů vedoucích z krabic a z válce vzájemně mezi nimi a do zdi budovy, vše umístěno při čelním pohledu na stěně přiléhající k ul. xxx ve druhém loubí zprava od

štitové zdi oddělující budovu č.p. xxx od sousedící budovy v xxx ul., a tyto vyklizené prostory odevzdat žalobcům do šesti měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

III. Ve výroku o nákladech řízení ad II.) **se** rozsudek soudu I. stupně **p o t v r z u j e.**

IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 19.239,- Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Františka Novotného.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalovanému povinnost vyklidit z 1. podzemního podlaží domu č.p. xxx v Praze – xxx ve výroku specifikovanou technologii, která je součástí primární sítě televizního kabelového rozvodu, „a odevzdat žalobcům do 6 měsíců od právní moci rozsudku“ (výrok ad I.). Zároveň bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení ve výši 12.160,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich zástupce (výrok ad II.).

Takto obvodní soud rozhodl o žalobě na vyklizení sklepních prostor domu č.p. xxx v Praze – xxx, jehož se žalobci domáhali s odůvodněním, že jsou podílovými spoluvlastníky předmětného domu, každý se spoluvlastnickým podílem o velikosti ideální $\frac{1}{4}$, přičemž žalovaný bez jejich souhlasu umístil do suterénu uvedeného domu technologické zařízení, a to telekomunikační zařízení pro přenos televizních a datových signálů veřejné telekomunikační sítě. Zaměstnanci žalovaného s vědomím správce domu opakovaně prohlíželi uvedené prostory pro posouzení možnosti umístění uvedeného zařízení, po poslední prohlídce bylo zjištěno, že je zařízení již nainstalováno. Následně účastníci jednali o možnosti uzavření nájemní smlouvy, na čemž se však nedohodli. Žalobci proto trvají na vyklizení sklepa, neboť žalovaný omezuje jejich vlastnické právo užíváním nemovitosti přes jejich výslovný nesouhlas.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že předmětné telekomunikační zařízení vybuďoval a do domu žalobců umístil jeho právní předchůdce – společnost Dattelkabel, a.s., na základě územního rozhodnutí vydaného Magistrátem hl. m. Prahy, odborem územního rozhodování ze dne 29.6.1999. Žalovaný má za to, že na danou situaci je třeba aplikovat zákon č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, podle jehož ustanovení se zamýšlené stavby telekomunikačních zařízení s vlastníky nemovitostí neprojednávají a nevyžaduje se ani jejich souhlas. Projednání s vlastníky dotčených nemovitostí se uskuečnilo v rámci územního řízení, kde mohli žalobci uplatnit své námitky, žádné však nevznesli. Společnost Dattelkabel, a.s., měla podle § 12 cit. zákona oprávnění zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech nadzemní a podzemní telekomunikační vedení, uvedená oprávnění jsou podle § 12 odst. 3 cit. zákona věcnými břemeny váznoucími na nemovitosti nezapisovanými do katastru nemovitostí, s tím, že tato věcná břemena zůstávají zachována a jejich rozsah se nadále řídí zákonem o telekomunikacích č. 151/2000 Sb. Sloučením společnosti Dattelkabel, a.s. a žalovaného se oprávněným z věcného břemene stal žalovaný. Přestože věcné břemeno vzniklo ze zákona, byl žalovaný ochoten uzavřít se žalobci nájemní smlouvu a doplatit jim zpětně nájemné, k dohodě však nedošlo.

Po provedeném dokazování soud I. stupně dovedl, že žaloba je důvodná. Vyšel ze zjištění, že žalobci jsou podílovými spoluvlastníky domu č. p. xxx v kat. úz. xxx, obec Praha a že žalovaný je podnikatelem v elektronických komunikacích, jeho právním předchůdcem byla společnost Dattelkabel, a.s., jež získala povolení Českého telekomunikačního úřadu pro zřizování, montáž, údržbu a servis v ČR schválených telekomunikačních zařízení. V roce 1999 prováděla a.s. Dattelkabel v Praze xxx výstavbu televizního kabelového rozvodu Praha – xxx. Součástí stavby byly celkem 3 sítě, a to primární síť, což je umístění kabelových rozvodů pod chodníky a pod silnici, sekundární síť, což jsou kabelové skříňky a kolem nich umístěné spojky a kabely (tzv. optické nody), které byly umístěny na zdi v podzemních podlažích technologicky určených domů, a terciární síť, což jsou uživatelské rozvody v domě. Za technologicky určený dům pro instalaci sekundární sítě právní předchůdce žalovaného označil a vybral i nemovitost žalobců, do jejíhož sklepa jeden z optických nodů v r. 1999 umístil.

Výše uvedená zjištění soud I. stupně posuzoval podle tehdy účinného zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, a dovedl, že je nutno aplikovat ustanovení § 12 a násl. cit. zákona, v nichž je upraveno používání nemovitostí pro telekomunikace, zejména pak ust. § 17 odst. 2, podle kterého je investor povinen při stavbách telekomunikačních vedení předložit stavebnímu úřadu k vyslovení souhlasu plán určující polohu vedení, a ust. § 17 odst. 3, podle něhož musí být stavby telekomunikačního vedení včas projednány s vlastníky dotčených nemovitostí.

Soud I. stupně uzavřel, že žalovaný příslušný souhlas stavebního úřadu nemá; podle tvrzení žalovaného mu nebyl předán jeho právním předchůdcem, prvoinstanční soud však dotazem na Městskou část Praha xxx, odbor výstavby a územního rozhodování, zjistil, že takový souhlas nikdy nebyl vydán, obvodní úřad ani neměl žádné informace o umístění kabelových rozvodů do uvedeného domu. Nadto umístění telekomunikačního zařízení ve sklepech domu nebylo se žalobci ani projednáno. Žalovaný uvedené skutečnosti nedoložil s odůvodněním, že mu nebyly jeho právním předchůdcem předány; sami žalobci přitom popírají, že by o instalaci zařízení byli informováni, potvrdili pouze to, že se zaměstnanci společnosti Dattelkabel, a.s. zajímali o případnou vhodnost domu k umístění telekomunikačního zařízení, samotné umístění zařízení s nimi však projednáno nebylo. Právní předchůdce žalovaného tedy při umísťování sekundární telekomunikační sítě do sklepa žalobců nepostupoval podle tehdy účinného zákona o telekomunikacích, neboť nepředložil plán určující polohu telekomunikačního vedení stavebnímu úřadu k vyslovení souhlasu a ani s žalobci včas neprojednal umístění uvedeného telekomunikačního zařízení. Právní předchůdce žalovaného tak postupoval v rozporu s ust. § 17 telekomunikačního zákona.

Zároveň právní předchůdce žalovaného prorazil zeď do sklepa, kam bylo následně zařízení umístěno; k takovému zásahu do nemovitosti byl povinen vyžádat si stanovisko odboru památkové péče Magistrátu hl. m. Prahy, neboť objekt je předmětem památkové ochrany. S Magistrátem hl. m. Prahy, odborem památkové péče, však nebyl zásah do domu žalobců v souvislosti s umístěním telekomunikačního zařízení vůbec projednán a k probourání zdi domu žalobců došlo bez jeho souhlasu. I v tomto případě tedy právní předchůdce žalovaného jednal v rozporu s tehdy platnou právní úpravou.

S ohledem na to, že právní předchůdce žalovaného nainstaloval telekomunikační zařízení do sklepa žalobců v rozporu se zákonem, nemohlo vzniknout podle § 12 odst. 3 zákona o telekomunikacích věcné břemeno, neboť předpokladem pro jeho vznik je zřízení a

provozování telekomunikačních zařízení v souladu se zákonem. Skutečnost, že žalovaný se posléze snažil se žalobci dohodnout, nemůže neoprávněnost umístění zhojit.

Právní předchůdce žalovaného tedy neoprávněně zasáhl do vlastnického práva žalobců, kterým přísluší jeho ochrana ve smyslu ust. § 126 odst. 1 obč. zák. Námitka žalovaného, že odstranění zařízení ze sklepa je velmi složité a nákladné, je irrelevantní, neboť to byl právě právní předchůdce žalovaného, kdo zákon o telekomunikacích a vlastnické právo žalobců porušil.

Soud I. stupně proto žalobě vyhověl s tím, že lhůtu pro vyklizení nemovitosti určil šestiměsíční s ohledem na nutnost vyžádání potřebných povolení a stanovisek k přemístění zařízení. O nákladech řízení rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšným žalobcům přiznal náklady na soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč a náklady na právní zastoupení, sestávající z odměny advokáta ve výši 6.000,- Kč podle § 7 písm. d) vyhl. č. 484/2000 Sb., 11 režijních paušálů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a 20% DPH dle § 137 odst. 3 o.s.ř.

Soud I. stupně zároveň rozhodl usnesením z 10.5.2012 č.j. 29 C 288/2007-86 o nákladech řízení státu tak, že s odkazem na ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. uložil žalovanému zaplatit České republice částku 14.350,- Kč na nákladech za znalecký posudek.

Jak proti rozsudku, tak proti usnesení o nákladech řízení státu, podal žalovaný včasné odvolání. V odvolání proti rozsudku namítal, že soud I. stupně zmateně vyložil příslušná ustanovení stavebního zákona a zákona o telekomunikacích. Žalovaný má za to, že vyklizení nemovitosti odstraněním telekomunikačního zařízení by bylo možné pouze v případě, že by se jednalo o neoprávněnou stavbu ve smyslu ust. § 135c obč. zák., o což však v tomto případě nejde. Poukázal na to, že skříně telekomunikačního zařízení a kabeláž ve sklepě nikomu nepřekáží ani používání sklepa neznemožňují či neomezují. Dále namítal, že podle § 56 písm. b) stavebního zákona se u staveb nadzemních a podzemních vedení telekomunikační sítě nevyžadovalo stavební povolení a podle § 32 odst. 2, písm. c) stavebního zákona nebylo třeba ani územní rozhodnutí o umístění stavby. Magistrátem hl. m. Prahy bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby „Televizní kabelové rozvody xxx“ a o výjimce ze stavební uzávěry, žalobci jako vlastníci sousedního pozemku byli účastníky tohoto řízení, bylo jim řádně doručeno oznámení o zahájení řízení, v řízení přitom neměli žádné připomínky ani námítky. Žalovaný rovněž namítal, že jeho právní předchůdce nepotřeboval k probourání nosné zdi a k umístění telekomunikačního zařízení do cizí nemovitosti souhlas vlastníků nemovitosti, byl pouze povinen před zahájením výkonu oprávnění uvědomit vlastníky dotčených nemovitostí a věc s nimi projednat, přičemž formu uvědomění a projednání zákon nepředepisoval. Uvedený postup právní předchůdce žalovaného dodržel, což žalobci potvrdili v žalobě i při jednání. Neudělení souhlasu žalobců tak nečiní stavbu neoprávněnou.

Dále žalovaný soudu I. stupně vytýkal, že mu zaslal výzvu k předložení souhlasu odboru památkové péče se zásahem do nemovitosti den před jednáním, po pracovní době právního zástupce žalovaného, v důsledku čehož se zástupce žalovaného o výzvě dozvěděl až po jednání. Navíc se obvodní soud dopustil procesního pochybení tím, že si sám obstaral negativní vyjádření odboru památkové péče, přičemž k obstarávání důkazu proti žalovanému není soud oprávněn. Nadto ani případné nevyžádání si stanoviska památkářů ze strany právního předchůdce žalovaného nečinilo stavbu „Televizních kabelových rozvodů xxx“ neoprávněnou, neboť to nebyla nesplněná podmínka územního rozhodnutí. Poukázal i na to, že mu nebyla uložena pokuta za probourání zdi bez stanoviska památkářů. Rovněž považoval

za nesprávný názor, že měl právní předchůdce žalovaného předložit stavebnímu úřadu k souhlasu plán určující polohu vedení. Jednak se tato podmínka týkala pouze pozemních komunikací, jednak je otázka, který stavební úřad byl k tomuto příslušný. Stavba „Televizní kabelové rozvody xxx“ se napojovala na rozestavěnou metropolitní telekomunikační síť v majetku hl. m. Prahy a projekt celé trasy byl projednáván se stavebním úřadem Magistrátu hl. m. Prahy, nikoliv Městské části Praha xxx. V souladu s ust. § 12 odst. 2 vyhlášky byl řádně projednán zakres trasy. Tento dokument nemohl žalovaný soudu předložit, neboť výzva k jeho předložení mu byla, jak shora uvedeno, zaslána opožděně den před jednáním, na kterém byla věc rozhodnuta. Žalovaný má tedy za to, že stavba byla podle ust. § 17 telekomunikačního zákona řádně projednána a že dle § 12 – 18 téhož zákona řádně vzniklo veřejnoprávní věcné břemeno, pročež nelze zařízení vyklidit. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobu zamítne.

V odvolání proti napadenému usnesení žalovaný namítal, že by mu nemělo být uloženo hradit náklady řízení státu, neboť znalecký posudek byl zcela neúčelný, přičemž žalovaný jeho neúčelnost nezavinil ani ji nijak procesně neovlivnil. Soud I. stupně navíc nezohlednil, že žalovaný na znalecký posudek zaplatil zálohu na znalečné ve výši 5.000,- Kč. Navrhl proto, aby odvolací soud napadené usnesení změnil tak, že žalovaný není povinen náklady znalečného hradit, a aby žalobci byla vrácena zaplacená záloha.

Žalobci se k odvolání proti rozsudku vyjádřili tak, že navrhli potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Souhlasili s názorem soudu I. stupně, že právní předchůdce žalovaného byl povinen předložit stavebnímu úřadu k vyslovení souhlasu plán určující polohu vedení, a poukázali na to, že žalovaný ani v odvolání netvrdí, že by měl požadovaný souhlas k dispozici. Dále popírali, že by s nimi právní předchůdce žalovaného projednal stavbu telekomunikačního zařízení; sice se zajímal o možnost a vhodnost umístění zařízení do jejich domu, nikdy jim však nesdělil svůj konečný záměr tak učinit, ani jej s nimi neprojednal, naopak tak učinil bez jejich vědomí, takže o instalaci zařízení v domě se žalobci dozvěděli až posléze od správce domu po jeho náhodné návštěvě sklepa. Za správný považují i ten názor soudu I. stupně, že žalovaný byl povinen vyžádat si stanovisko odboru památkové péče k možnosti zásahu do objektu, který je předmětem památkové ochrany s tím, že pokud tak neučil, je i tohoto důvodu stavba neoprávněná. Argument žalovaného, že mu nebyla uložena pokuta, je nepřijatelný a neověřený.

K odvolání proti nákladovému usnesení se žalobci vyjádřili tak, že žalovaný jako neúspěšný účastník má platit náklady státu, ponížené o zaplacenou zálohu.

Odvolací soud přezkoumal podle ust. § 212 a § 212 odst. 1 a 5 o.s.ř. obě napadená rozhodnutí včetně řízení, které jim předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání proti rozsudku není důvodné.

Soud I. stupně dostatečně zjistil skutkový stav a nepochybil v právním hodnocení věci, odůvodnění napadeného rozsudku vyhovuje požadavkům ust. § 157 odst. 2 o.s.ř., přičemž právní posouzení věci podle tehdy účinného zákona č. 110/1964 Sb., o telekomunikacích, je příslušné.

Podle § 12 odst. 1, písm. a) výše uvedeného zákona organizacím spojuj přísluší ve veřejném zájmu oprávnění zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech telekomunikační vedení nadzemní a podzemní včetně potřebných opěrných a vytyčovací bodů. Podle odst. 2 organizace spojuj je povinna před zahájením výkonu oprávnění podle předchozího odstavce neprodleně uvědomit vlastníky nebo uživatele dotčených nemovitostí. Dojde-li mezi vlastníky

nebo uživateli dotčených nemovitostí a organizací spoju ke sporu o rozsahu oprávnění, předloží organizace spoju spor k rozhodnutí stavebnímu úřadu. Podle odst. 3 oprávnění podle odst. 1 jsou věcnými břemeny váznoucími na dotčených nemovitostech a nezapisují se do evidence nemovitostí.

Podle § 17 odst. 1 stavby nadzemních i podzemních vedení jednotné telekomunikační sítě včetně opěrných a vytyčovacíh bodů nevyžadují stavebního povolení podle zákona o stavebním řádu. Podle odst. 2 při stavbách telekomunikačních vedení podle odst. 1 předloží organizace spoju (investor) stavebnímu úřadu k vyslovení souhlasu plán určující polohu vedení. Tento plán není třeba stavebnímu úřadu předkládat v případech stanovených prováděcími předpisy, zejména není-li stavbou dotčen obecný zájem nebo oprávněné zájmy vlastníků nebo uživatelů nemovitostí. Podle odst. 3 stavby telekomunikačních vedení musí být včas projednány s vlastníky dotčených nemovitostí; vlastníky lze vyrozumět buď přímo nebo oznámením u příslušného místního národního výboru, popřípadě jeho prostřednictvím. Podle odst. 4 námitky proti použití nemovitosti musí podat vlastníci nejpozději do 15 dnů ode dne vyrozumění u investora, který je předloží k rozhodnutí stavebnímu úřadu. Námitky mají odkladný účinek, nebyl-li z naléhavých důvodů stavebním úřadem vyloučen.

Soud I. stupně správně dovodil, že k tomu, aby vzniklo věcné břemeno podle § 12 odst. 3 zák. č. 110/1964 Sb., je potřeba, aby investor splnil povinnosti stanovené v § 17 odst. 2 a 3 cit. zákona. V daném případě totiž stavební povolení není třeba (§ 17 odst. 1) a vlastník dotčené nemovitosti by tak neměl, neboť by neprobíhalo žádné řízení podle stavebního zákona, žádnou možnost se proti umístění telekomunikačního zařízení bránit; tuto možnost mu poskytuje právě ust. § 17 odst. 4. Z uvedeného důvodu je proto v takovýchto případech potřeba postupovat podle § 17 cit. zákona s tím, že pouhé uvědomění ve smyslu ust. § 12 odst. 2 nestačí. Soud I. stupně správně posoudil, že uvedené povinnosti právní předchůdce žalovaného nesplnil, svůj názor podrobně a přiléhavě zdůvodnil, odvolací soud se tímto odůvodněním ztotožňuje a v plném rozsahu na něj odkazuje. Rovněž správně pak soud I. stupně uzavřel, že věcné břemeno spočívající v oprávnění umístit do domu žalobců telekomunikační zařízení nevzniklo, i v tomto směru přítom odvolací soud zcela odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Na tomto závěru nic nezmění ani důvodná námitka žalovaného, že absence souhlasu příslušného odboru památkové péče nemělo na vznik věcného břemene vliv. Souhlas totiž nebyl požadován zákonem o telekomunikacích, ale pouze vyplýval ze stanoviska odboru památkové péče; tím ovšem nemohla být založena podmínka pro vznik zákonného věcného břemene. Uvedené však nijak nesouvisí s nesplněním předpokladů, které pro vznik věcného břemene zákon o telekomunikacích vyžadoval.

Ostatní námitky žalovaného nejsou důvodné. Soud I. stupně se nedopustil procesního pochybení tím, že si vyžádal stanovisko od odboru památkové péče; i ve sporném řízení totiž může soud provést jiné než účastníky navržené důkazy, a to tehdy, jsou-li potřebné ke zjištění skutkového stavu a vyplývají-li z obsahu spisu (§ 120 odst. 3. o.s.ř.). Mylný je rovněž názor žalovaného, že žalobě by bylo možno vyhovět pouze tehdy, jednalo-li by se o neoprávněnou stavbu ve smyslu ust. § 135c obč. zák. Toto ustanovení je ve vztahu k ust. § 126 odst. 1 obč. zák. ustanovením speciálním a vztahuje se pouze na případy, kdy někdo zřídí stavbu na cizím pozemku, o což však v souzené věci nejde.

Závěr soudu I. stupně, že žalovaný neoprávněně zasáhl do vlastnického práva žalobců a že podle § 126 odst. 1 obč. zák. mají žalobci na ochranu proti tomuto zásahu právo, jakož i určení, že tato ochrana spočívá ve vyklizení telekomunikační technologie z nemovitosti, je

tedy správný, protože odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o věci samé jako věcně správný, včetně výroku o nákladech řízení mezi účastníky navzájem, podle § 219 o.s.ř. potvrdil, a to v nepatrně pozměněném slovním znění, tak aby bylo patrné, že je žalovaný povinen žalobcům odevzdat vyklizenou nemovitost, nikoliv vyklizovanou technologii, jak bylo možno dovodit z formulace výroku ad I.) napadeného rozsudku.

Důvodným naproti tomu odvolací soud shledal odvolání žalovaného proti usnesení o nákladech řízení státu. Soud I. stupně ve smyslu ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. uložil jejich náhradu podle výsledku řízení neúspěšnému žalovanému. Je však potřeba souhlasit s námitkou žalovaného, že vypracování znaleckého posudku bylo v daném případě zcela neúčelné, neboť soud I. stupně při zjišťování skutkového stavu z výsledků znaleckého posuzování vůbec nevycházel. Za této situace je proto třeba aplikovat ust. § 150 o.s.ř. a České republiky náklady řízení výjimečně nepřiznat. Odvolací soud proto napadené usnesení v tomto smyslu podle ust. § 221a o.s.ř. změnil s tím, že o vrácení žalovaným zaplacené zálohy ještě rozhodne soud I. stupně.

Výrok o nákladech odvolacího řízení vychází z ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a § 224 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobci měli v odvolacím řízení plný úspěch a mají tak právo na plnou náhradu nákladů této fáze řízení. Tyto náklady sestávají z odměny advokáta ve výši 15.000,- Kč (§ 8 vyhl. 484/2000 Sb., zvýšení o 50 % podle § 19a vyhl. č. 484/2000 Sb.), tři paušální náhrady po 300,- Kč za 3 úkony právní pomoci – vyjádření k odvolání proti rozsudku, vyjádření k odvolání proti usnesení, účast u odvolacího jednání (dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 3.339,- Kč (dle § 137 odst. 3 o.s.ř.), celkem 19.239,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, a to za podmínek uvedených v § 237 o.s.ř. Lze je podat do dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 18. dubna 2013

JUDr. Tomáš **V e j n a r** , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Billianová Vlastimila

